



Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 12. V Ljubljani, dne 1. decembra 1916. XXIV. teč.

Božič.

Dómu.

K tebi, tiha gorska koča,
misli plavajo nocej;
sreča davna kot iz groba
vstaja danes pred menoj.

Zunaj zimska noč razsaja
in oblaki se pode —
ali soba za viharje
kljubujejo nič ne ve.

V sobi je družina zbrana,
v kotu jaslice stoje,
lučke kot nedolžna srea
Sinu božjemu žare.

Koča draga, v tebi mirno
bi sijal mi sreče žar,
ali v svetu mnogo lučie
mi upihnil je vihar ...

Maksimov.

Božji plava blagoslov ...

Božji plava blagoslov
nad zemljo nocej;
božji angeli z nebes
nosijo pokoj.

Polnijo s tolažbami
vse, ki tu trpe,
pota tja nam kažejo,
kjer konča gorje ...

Maksimov.

Posavske povesti.

XII. Bratranca.



omaj sta stopila iz šole na cesto, sta se začela prepirati.

»Ti si nastavil.«

»Tvojo kletko.«

»Sam si jo vzel.«

»Ti pa sinico iz kletke.«

»Tebi sem jo dal.«

»Za nož. Vrne ga.«

»Sedaj je moj.«

»Moj je!«

»Tvoj? Kar molči. Če ne...«

Goriškov Peter se je sklonil k tlom, da pobere kamen. A to le na videz. V resnici ga je že imel pri sebi v žepu. Pa tudi Vodiškov Karol je bil pripravljen, da se brani kakorkoli.

Drugi tovariši so stali ob strani in čakali, kako se bo prepir končal. Le Hlebšev Konrad je sklenil, da gre vso zadevo takoj naznanit učitelju. A drugi so ga ustavili: »Pusti! Drugič pojmeta oba s kamnom na tebe.« Konrad se je ustrašil in ni šel.

Goriškov Peter pa je že vrgel prvi kamen.

Vodiškov Karol je odskočil in obenem zajokal.

Kamen ga je zadel v nogo.

Karol je sedel ob cesti na travo, se prijemal za nogo in jokal.

Goriškov Peter pa je tekkel proti domu.

»Le čakaj!« je upil Karol za njim. »Vse povem našim.«

»Jaz pa našim!« se je slišalo oddaleč.

»Pri nas ne boste dobili več drvá.«

»Vi pa pri nas zelja ne,« si je mislil Peter, a rekel ni, ker bi ga bili prej domov slišali, kakor pa Karol ob cesti; zakaj Peter je kar drvil proti domu.

Tudi Karol je prišepal domov.

»Kaj ti je?« so vprašali mati.

»Goriškov Peter me je...«

»Že spet! Nisem rekla: Ne hodi več z njim.«

S tem je bilo zaenkrat opravljeno.

A rana na Karlovi nogi se ni mogla tako naglo zaceliti. Drugi dan ga ni bilo v šolo.

»Kje je?« je vprašal gospod učitelj.

»Doma! Noga ga boli!«

Tretji dan ga še ni bilo.

Četrty dan pa je prišel z obvezano nogo in mati z njim.

»Kaj pa to pomeni?« se je začudil učitelj, zakaj Vodiškova mati doslej še niso prestopili šolskega praga.

»Danes sem morala priti. Povejte, prosim, vsem v šoli. Naj se ne pobijajo na cesti med seboj.«

»Pobijajo se? Kdo?«

»Goriškov Peter že. S kamnom v roki hodi v šolo in iz šole.«

»Prav, da ste mi povedali. Še danes naredim temu konec.«

Vodiškova mati so pomirjeni odšli, Karol pa je brezskrbno stopil v šolo.

Pozvonilo je.

»Vsi tu!«

»Vsi!«

Učitelj pogleda proti zadnji klopi. Res! Tudi Goriškov Peter je navzoč.

Odmolili so.

In sedaj?

Navadno se je pričelo izpraševanje o šolskih predmetih; danes pa je učitelj vstal in šel pred prve klopi.

»Nič dobrega ne bo,« je takoj pomislil Goriškov Peter.

»A kaj bo?« je premišljeval Vodiškov Karol.

Hlebšev Konrad je dvignil roko.

Nekdo je medtem zaupil:

»Gospod učitelj! Hlebš pa nekaj ve.«

»Torej kaj?«

»Peter Gorišek je zadnji ponedeljek...«

»Že vem,« ga je ustavil učitelj.

Začela se je preiskava.

Kje? V žepih Goriškovega Petra.

»Stopi semkaj.«

Vstopil se je pred učitelja.

»Obrni žepe narobe. Najprej pri suknjiču.«

»Ta je raztrgan,« se je izgovarjal Peter.

»Nič ne de. Bomo vsaj videli, kolike zaplate mu je treba.«

Peter ga obrne narobe.

Žep pa ni bil raztrgan.

»Torej tudi laž?«

»Saj je res raztrgan. Če ne levi, pa desni.«

»Poglejmo!«

Res! Desni žep je bil raztrgan.

»Naprej!«

»Saj nimam nič.«

»Dva žepa pri hlačah.«

Peter se je obotavljal.

»Tako!«

Peter je segel z desnico v desni, z levico v levi žep. Levi žep je preobrnil, desnega pa ne.

»Še desnega.«

»Je ravno tak.«

Otroci so se nasmejali.

Učitelj je postal resnejši.

»Ali zlepa? Ali...«

Tudi desni žep je bil preobrnljen.

»Klop!« je zaropotalo po tleh. Enkrat, dvakrat, trikrat.

Bili so kamni. Ostri kamni. Pobrani na gramozovem cestnem kupu.

»Kaj pa to? Ali kamenje ješ?«

Otroci so se zopet zasmejali.

Hlebšev Konrad se je spomnil evangeljske zgodbe:

»Reci! Naj bodo ti kamni kruh.«

Kako rad bi bil videl Peter, da bi sedaj ti kamni postali kruh. A bili so le ostri kamni, ki so ležali pred njim na tleh in ga obsojali:

»Kamenjavec! Pobjavec!«

»Karol Vodišek!« je zaklical učitelj. »Stopi še ti semkaj!«

Karol Vodišek in Peter Gorišek sta si stala nasproti.

»Sta to bratranca?«

Oba, Karola in Petra je izpreletela težka misel.

»Nisva, nisva, ker nečeva biti.«

»Sovraštvo in prepir se ne spodobi med kristjani, najmanj med součenci, posebno še med sorodniki. To ne gre! Sezita si v roke!«

Karlova roka se je oprijela Petrove. Odpustila sta si vse.

»Vodišek, pojdi v klop! A ti Gorišek...«

Kaj bo s Petrom, so radovedni čakali otroci.

»Tri kamne s ceste si nosil v žepu. Za kazen boš moral tri dni ostati ob prostem času doma. Ne smeš na cesto drugače, kakor če greš v šolo, cerkev, ali če te starši kam pošljejo. Si me razumel?«

Peter je potrdil.

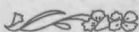
»Pojdi v klop!«

Tri dni ne na cesto? To je bila za Petra, ki je otrok ceste, huda kazen.

In kaj vse se je tiste dni videlo in slišalo in godilo na cesti. Zakaj bili so ravno semanji dnevi pred sv. Miklavžem. A Peter je vztrajal doma.

Tisto leto se je zgodilo zadnjikrat, da mu je Miklavž prinesel — šibo.

Kancijan.



Naše igre.

11. Vojaki.

V naših krajih so bile vojaške vaje. Joj, koliko je bilo takrat pri nas vojakov! Vsak dan so odhajali zjutraj na vajo; opoldne ali pa šele enkrat popoldne so se pa vračali na svoja stanovanja.

Ni mi treba praviti, da smo se vojakom pridružili tudi mi, vaški bosopetniki, in jih spremljali lačni in žejni po njihovih potih. Brez nas se pač ni smela izvršiti nobena važna reč v celi okolici.

Vojaki so odšli. Na njih mesto smo pa stopili mi. Vsako nedeljo popoldne po krščanskem nauku so bile napovedane vojaške vaje. Ali smo ponosno korakali skozi vas! Prav kakor pravi tista pesem:

Velike delamo korake,
pred nami boben ropota,
papirnate so naše čake,
in puške naše iz lesa.

Ti, stari čebelnjak doli na konci vrta, ali se še kaj spominjaš, kakšno čast si ti užival tiste dni? Tam je bila naša kasarna. Vsak je imel notri svoj žebelj, in na njem je visela njegova vojaška oprava: puška, čaka, vse no, kar mora vojak imeti.

In Kodrinov Jožek je bil pa naš poveljnik! Kako je bil hud! Kolikrat se je razjezil nad bosopetim paglavcem, ki je samo zato prišel zraven, da je zmedel korak.

V sosednji vasi je bila pa zopet druga armada, Košarjev Francelj pa njen poveljnik.

In kaj si izmislita nekega lepega dne tadva vojskovodja.

»Ti, Jožek, veš kaj? Dosti nas je, korakamo že prav dobro, ti imaš dosti vojakov, jaz pa tudi — naredimo vojsko.«

»Vojsko! Kako?«

»O, jaz že vem!«

»Pa mi povej, kako misliš.«

»Vidiš tamle našo njivo, in za njivo je griček. Ti boš spodaj in tvoji vojaki tudi; jaz in moji vojaki pa zgoraj — pa bomo drug na drugega streljali z bezgovimi puškami. Kogar bo krogla zadela, mora pasti; streljati ne sme nič več, ker bo mrtev. Veš, prav kakor na vojski.«

»Dobro! Kdaj pa bo vojska?«

»V nedeljo popoldne po krščanskem nauku.«

Ali naj vam popisujem, kako se je vršila ta bitka z bezgovimi puškami in repnimi krogli? Povem samo to, da se je najslabše godilo Kodrinovemu poveljniku. A to šele drugi dan po vojski. Prvi dan so se vsi vrnili veseli domov, živi in mrtvi.

»Le kaj ste počeli tam na njivi,« so se hudovali drugi dan Kodrinov oče. »Grdobe nemarne, za pol voza repe ste mi porvali!«

»Oče, saj nismo nalašč; vojska je bila —«

»Vam bom že dal vojsko!« In spet je pokalo, kakor bi bila vojska, in Jožek je točil sline in solze.

Vojska! V naših otroških letih igra, sedaj pa živa resnica!

Kodrinov fant, močan in neustrašen, se že tudi vojskuje za dom in za cesarja. Vesel je odrinil na cesarjev klic v vojsko, vesel služi tam svojemu cesarju, in ko je prišel zadnjič na dopust, je nosil pripeto malo srebrno.

»Sedaj grem pa nazaj, da dobim še veliko, potem bo pa itak konec vojske.«

»Bog te usliši!«, mu dêm in mu stisnem v slovo desnico. Bog daj, da bi je ne bil stisnil zadnjič!

J. E. Bogomil.



Vojaška.

Vsi po vrsti! Ena, dve . . . s srebrom ves je okrašen,
in pokoncu glave, bambrbam, bam bam —
kot vojaki narede kdor bo prvi tam,
korenine prave! tistega je zmagal.

V redu. Stoj! Pozor! Kdor ostane, kdor zbeži,
Bobnar, boben v roke! tisti v snegu naj leži.
Za meno, junaški zbor, naj se cmeri in solze
da gremo v snuboke! naj preleva zgaga!

Zdaj pogum! Stoj —
Gremo tja, kjer grad snežen Ena, dve — hej, junaki,
je sovražnik zidal, za meno!

Gnjevoš.





† Cesar Franc Jožef I.

Ob cesarjevi smrti.

Zatrepetala vsa je domovina,
zavzdihnilo je sleherno srcé:
Zastalo blago je srce očetu,
omahnile očetovske roké.

Zastalo je srcé, ki za nas bilo,
ki nam želelo zlatih dni,
omahnile roke, ki nas vodile
so v boj, do slave, do časti.

Zatisnil si oči, predragi oče,
med nami Tvoj nesmrtni duh živi:
Junaštvo in zvesto slovensko srce
za dom, cesarja ohranimo

vse dni . . .

J. S—lič.





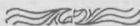
Slava Bogu na višavi ...

Slava Bógu na višavi
in na zemlji mir ljudem ...
Kakor spev sladak v daljavi
v srcih to glasi se vsem.

Kot bi nam neznana sila
strune src ubirala —
čustva spet bude se mila,
ki so v nas umirala. —

To odmev je davne sreče
iz nedolžnojasnih dni,
ko nam trnje ni bodeče
še oviralo poti ...

Maksimov.



Čujte glas Marijinega zvončka!

12. Sreča Marijinih otrok.

Sv. Stanislava, tega svetega mladeniča, ki je vse svoje življenje posvetil preblaženi Devici, so nekoč vprašali: »Stanislav, ali ti zelo ljubiš Marijo?« Oči so zažarele veselja, srce je vztrepetalo sreče, iz prsi se mu je izvil blažen vzklik: »Ah, kako bi je ne ljubil — saj je moja Mati!«

Dragi moji — Marija je naša Mati! Kako srečen in blažen je otrok v naročju svoje ljube mamice — a kaj je naša zemeljska mati v primeri z nebeško Materjo! In če nas naša zemeljska mati navdaja z radostjo in blaženo srečo, kaj nam prinaša šele naša nebeška Mati! Od zibelke do groba nas spremlja njeno materinsko oko, vedno — povsod nas varujejo njene svete roke. Zemeljska mati skrbi

noč in dan za nas, spremlja s svojo skrbjo vsa naša pota, za vsa naša dela prosi nebeškega blagoslova — a slednjič zastane zlato srce materino, črna zemlja pokrije preljubljeno mamico. In nebeška Mati! Doli iz neba se milostno ozira na nas, varuje nas, vodi nas celo življenje, vsako uro brez prestanka. Njeno Srce vedno bije za nas, njen blagoslov nas spremlja celo življenje. Ah — ne, ne samo celo življenje! Ko se nam približa težka zadnja ura, se spomni dobra Mati na nas in nam pride s svojim ljubljenim Sinom naproti, da nas povede v večno rajsko srečo. In v raj! Oj, tam se začne šele naša prava sreča, celo večnost sama radost, iz obličja v obličje bomo gledali Mater in njenega Sina — celo večnost nam bo sijal zlati majnik, celo večnost bomo počivali na Srcu naše ljube nebeške Matere. O sreča — o blaženost! O srečni Marijini otroci!

Glejte, dragi moji, med številom teh srečnih otrok ste po posebnih božji dobroti tudi vi. Dvakrat Marijini ste. Prvič: vsi ljudje, ki so v sveti katoliški Cerkvi, imajo in časte Marijo za svojo Mater. Drugič: posebno ste si vi njo izvolili, ko ste pristopili v Marijin vrtec in svoje življenje njej posvetili. — O, kako srečni ste! Glejte, koliko milijonov in milijonov otrok je, ki niso bili tako srečni, da bi bili poučeni v naši sveti veri, koliko milijonov src je, ki hrepene po vaši sreči, pa je ne morejo doseči. Le spomnite se na Afriko, Ameriko in Azijo! Koliko je tam paganov, ki ne poznajo Jezusa in njegove svete Matere! V svoji sreči se spomnite včasih v molitvi nanje in toplo priporočajte misijone naši ljubi Materi. — In koliko otrok je sicer poučenih v sveti veri, a žive malomarno in zanikarno. Nikogar nimajo, da bi jih bil pripeljal pred Marijin oltar in jih priporočil njej, ki je Kraljica čistih src. — Ali spoznate, mili moji, kako ste srečni! Na poseben način ste izročeni Mariji, na poseben način vas Marija varuje — saj ste si njo izbrali za mater, in svojih otrok ona ne zapusti nikdar, nikdar.

Ona vas z nebeškega prestola milostljivo varuje. Koliko greha, koliko nesreč je že ona od vas odvrnila! O ljubi moji, le otroško se zatekajte pod njeno varstvo — pri njej boste dobili pomoč in uteho. — Ko je sv. Pavel pridigoval nekoč v Macedoniji v neki veliki dvorani pred

mногоštevilno množico, je priletel skozi odprta vrata v dvorano droben ptiček. Prestrašil se je ptiček, ko je videl toliko ljudi, in zato je plaho in nemirno frfotal in begal po dvorani. To je videl neki starček, ki je na steno naslonjen poslušal sv. apostola. Hitro je razgrnil svoj plašč in drobni ptiček mu je smuknil v plaščeve gube. — Ljubi moji — kolikrat bodo vaša srca kakor ta splašena ptička — kolikrat boste oplašeni, v zadregi, v težavi — o ni se vam bati — glejte, nebeška Mati je pripravljena, da vas sprejme pod svoj plašč, kjer boste varni. Pod njenim plaščem boste varni celo življenje, varni v smrtni uri in presrečni in blaženi v večnosti.

Vidite — to je sreča Marijinih otrok! Da boste pa vredni te sreče, se morate potruditi, da boste dobri Marijini otroci. Izpolnajte vse, kar vam je letos priporočal mili Zvonček Marijin, trudite se, da boste vsak dan bolj podobni nebeški Materi. Ako vas bo ljubilo materinsko Srce Marijino, vas bo ljubilo tudi presv. Srce Jezusovo — saj vas bo ona vodila k svojemu Sinu in vas priporočala božji ljubezni presvetega Srca. — V ljubezni do Device Marije in pri angelski mizi se bo porodila v vašem srcu ona sreča, ki jo občutijo nedolžna srca Marijinih otrok. Mirna vest, zavest, da me ljubi Bog, zavest, da nad menoj čuje Marija, zavest, da s svojim lepim življenjem delam veselje svojim staršem in predstojnikom, dragi moji, vprašam vas, ali je mogoča večja sreča?

Ostanite zvesti otroci Marijini! O, koliko mladih src se je v letih svoje mladosti posvetilo Devici, pa pozneje raztrgalo vezi, ki so jih vezale z Marijo. Zapustili so Mater Gospodovo in se oklenili greha. Srce, ki je prej plavalo v rajski sreči in se gredo v žarkih ljubeznivega Materinega Srca — o, to srce se je vdalo grehu, pozabilo na Mater... O, kako trpi radi take nezvestobe milostno Srce Materinol!

Vi pa, dragi moji, vsi, kar vas je zbranih pri Marijinem vrtcu — vi vsi pa zakličite iz dna srca: »Nebeška Mati, naj pride, kar hoče — tvoji smo, tvoji ostanemo zdaj in na veke. Ti nam pomagaj, da izvršimo ta sklep in nas milostno varuj — saj smo tvoji — samo tvoji — o Devica!«

Dragi moji, za konec letošnjih naukov vas popeljem še pred sliko preljubega zavetnika mladine, našega svetega Stanislava Kostka — to živo podobo, ta vzor Marijinih otrok. Na tem svetniku vidimo vso srečo blaženih Marijinih otrok. — Že v mladosti se je posvetil Mariji, postal dober njen otrok in tak tudi ostal do smrti. Ko je na Dunaju študiral, je stanoval pri nekem protestantu skupaj s svojim posvetnim bratom Pavlom, ki ga je zelo oviral pri verskih vajah. Pa se je zgodilo, da je dobri Stanko zbolel na smrt. Zastonj je prosil sveti mladenič za sv. popotnico — protestant ni pustil duhovnika čez prag svoje hiše. Stanislav se je priporočal Mariji, in glejte — Marija mu je poslala sv. obhajilo iz nebes. O blaženi, srečni Stanislav! — In pozneje! Kako je Marija v svojem sinu zažigala rajsko ljubezen do Gospoda! Sveti Stanislav je ves gorel in koprnел svete ljubezni in sreče. Povsod je ponavljal sveti Stanislav: »Kaj svet! Za kaj višjega sem rojen!« Ta misel ga je dvigala in krepila in vnemala v gorečnosti.

Bilo je 15. avgusta 1568 — praznik Marijinega vnebovzetja — sveti Stanislav je ležal na mrtvaškem odru. V desnici je držal sliko svoje nebeške Matere, v levici križ in sv. rožni venec. Na ustnih mu je bil pa razlit nebeški smehljaj, mladi, nežni obrazek se je blestel rajске sreče. — Ljubi moji! Glejte, to je sreča, to je blaženost Marijinih otrok! Tako poplačuje nebeška Mati svoje sinove. Ali je mogel sv. Stanko lepše končati svoje življenje? Ali ni bilo najlepše, da je nebeška Gospa na dan svojega vnebovzetja prišla iskat svojega varovanca in ga peljala s seboj? O zlati, o srečni dan!

Ljubi sv. Stanislav! Ozri se iz nebeških višav na trumo naših malih — tvojih vnetih častilcev! Glej, po tvoji poti hočejo hoditi, po tvojem zgledu častiti ljubo nebeško Mater. Podaj jim svojo roko v pomoč in izprosi jim Materinega sv. blagoslova. Naj bodo vneti in dobri in zvesti Marijini otroci v življenju, da jih doleti po smrti blaženost, ki jo ti uživaš — večna sreča, rajska sladkost na srcu naše preljube Matere Marije!

Jak. Soklič.



Naša Minka.

9. V Marijinem vrtcu.

»Gospod, kdaj bo pa zopet shod?«

Tako vprašujejo naši mali Marijini častilci. Kako je pa tudi prijetno pri shodu! Koliko lepega povedo dobri gospod kaplan. Potem pa Minka doma pripoveduje zdaj mami, zdaj ateju, zdaj sestrici; kdor ima ravno čas, pa jo mora poslušati.

»Otročički,« so rekli enkrat v šoli gospod kaplan, »če boste prav pridni, bomo pa na obletnico sprejema, na sv. Alojzija dan, nekam šli.«

Koliko veselja, koliko trdnih sklepov, koliko resne volje, da te sklepe tudi izvrše, je rodila ta obljuba v srcih naših otrok! Samo, da bi gospod kaplan ne pozabili! Večkrat jih bo treba opomniti.

»Mama, na Bled bomo šli, pa po vodi se bomo vozili.«

To poročilo je prinesla Minka vsa vesela iz šole.

Popoldne, na dan sv. Alojzija, je odkorakala družbica proti jezeru. Glasno je prepevala mladinske pesmi. V cerkvi so otroci opravili kratko pobožnost, zunaj cerkve je bilo malo zabave, kratka malica, pri kateri so pili neizrečeno dobro »vino«, kakor je vedela Minka povedati. Píjan pa ni bil nihče, zakaj pili so malinovec.

Hitro je minul tisti dan. A v srcih naših otrok živi še danes, zato ker je bil tako lep.

Prišla je zima. Gospod kaplan so spet napravili otrokom malo zabave. Napravili so tombolo. Starši so dali otrokom raznovrstnih dobitkov, nanosili so skupaj nekaj igrač, gospod kaplan so pa kupili nekaj knjižic, pa je šlo.

»Otroci!« so rekli gospod kaplan, potem ko so povedali, kako bodo igrali, »zapomnite si: Igra je igra. Eden bo dobil, drugi pa ne. Ali največji dobiček bo imel tisti, ki bo znal samega sebe premagati, če ne bo nevoščljiv drugim.«

In kdo je bil, ki ni nič dobil? Naša Minka.

Ko bi vi videli, kako ji je šlo na jok! Pa kakšen boj je bil v srcu! Pa je vendar premagala samasebe in šla na svoj dom, v srcu pa je premišljevala gospodove besede.

Koliko veselja napravlja Minki tudi naš »Angelček«.

»Otroci,« pravijo gospod kaplan, »le pridno berite, kar vam »Angelček« donša. Vidite, koliko lepih povestic in pesmic je v njem, pa koliko lepih nauk. Pa kako lepe slike ima! Pa še zadnjo stran pogledajte! Tam so pa uganke. Kdor jih bo prvi uganil, pa naj mi pride povedat.«

»Jaz, jaz, jaz,« se oglasi naenkrat cela družba. Kako si potem belijo mlade glavice. Še v sanjah nimajo miru pred ugankami. Minka je enkrat celo noč prejojala — pa samo v sanjah — ker ni nič ugenila.

To so nekateri lepi dnevi v Marijinem vrtcu. A najlepši so pač tisti, ko najmlajši Marijini častilci kleče pri angelski mizi, da se bližajo svojemu božjemu Prijatelju...

* * *

Otroci! Naša Minka se danes poslavlja od vas. Nekaj lepih dni iz njenega življenja vam je popisal »Angelček«. Pokazal vam je pa tudi nekaj njenih napak, kajneda.

Ali z božjo, Marijino in mamino pomočjo odpravlja Minka svoje napake in pomanjkljivosti. Boj še ni končan in zмага še ni dobljena. Kakšen bo pač konec!

Ljubi Bog v nebesih in Marija, naklonita Minki in tudi vam vsem srečen konec, srečno zmagó in večno plačilo!

J. E. Bogomil.

Rešitev rebusa v št. 11.

Slava Bogu na višavah!

Prav so rešili: Lampič Julij, učenec III. razreda v Kamniku; Rebolj Franc, začasni učitelj na Češnjicah; Šeško Ivan, posestnikov sin, Brdo pri Planini; Grimšič Josip, učenec II. razreda v Preserju pri Ljubljani; Bischof Mimica, Heda in Rudí, učenki in učenec v Ljubljani; Zupančič Marica v Polhovem gradcu; Glavač Jozefa, Gospodarič Angela, Benedičič Mici, Salamon Jozefa, učenke v Radečah pri Zidanem mostu; Hiti Franc, Laň Jožek in Janez, Primožič Pepa, v Novem mestu; Ličan Tončka, Anica in Zorka, Starec Štefanka, Beniger Roza, Tončka in Malka, Huber Zinka, Martinčič Vojka, Šlenc Mimi, Uršič Fani, Batista Dragica, Hreščak Pepca, Hrvatín Nikica, Zidar Štefanka, Gržina Kristina, Valenčič Anica, Kregar Malka, Novak Lojzka, škrab Pavlina, šircelj Pepca, učenke samostanske šole v Trnovem; Jeglič Stanko, učenec IV. razreda c. kr.

vadnice v Ljubljani; Benedik Marija, Jožko in Gabrijel, v Št. Vidu nad Ljubljano; Žepič Pavla, učenka v Goričah pri Kranju; Hartman Lenči, Svetlič Anica, Hafner Marica, Šmon Mici, Zabet Elza, Sinica Olga, Erjavec Micika, Zbontar Malka, Valjavec Mici, Gruden Francka, učenke uršulinske šole v Škofji Loki.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 11.

Jaz sam.

Prav je odgovoril: Traun Ljubomir, dijak prvošolec v Ljubljani.

Oboje so prav rešili: Gabrijelčič Cirila in Vida, učenki v Mošnjah; Potrebin Janez, kmet. sin. Št. Ilj v Slov. gor.; Hacin Marija, učenka v Celju; Zakrajšek Minka, učenka na Blokah; Bajt Jožef, Planecki Zoran, učenca v Škofji Loki; Modic Alojzij in Stanislav, učenca na Blokah; štular Jurij, Dolinčice pri Pliberku; Vajda Branko, učenec v Središču; Rott Antonija, učenka VI. razreda v Zagorju ob Savi; Kramar Francka, Mejač Pavla, Ovcin Lojzka, dekleta v Kamniku; komtesa Festetics Zenaida, Banski dvor pri Vinici; Potočnik Kati in Tavčar Ana, učenki pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Krajnc Martin, Potrč Katra, Munda Francka, Cvetko Marija, učenci pri Sv. Bolfenku v Slovenskih goricah; Sitar Leon, učenec v Medvodah.

Vabilo na naročbo.

Že 24 zvezkov poučnega in mikavnega berila je podal slovenski mladini „Angelček“, vaš prijatelj, učitelj in voditelj. Torej bo prihodnje leto nekakšno jubilejno leto. Zato se trdno zanašamo, da nam bodo sedanji naročniki ostali zvesti in privabili še mnogo drugih. Trudili se bomo, kakor doslej, da dobro postrežemo svojim mladim čitateljem. Posebno so nam pri srcu pridni otroci v Marijinih vrtcih in „mladi junaki“ abstinentje.

Vkljub veliki draginji ostane „Angelčku“ dosedanja cena **1 K 20 h** na leto. (Ako se naroči skupno 10 izvodov ali več, se mu cena zniža na **1 K**). — V **Katoliški Bukvarni** se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi, razen I., II., IV., VIII., IX. in X.

Naročnina naj se pošilja z naslovom: **Anton Kržič**, c. kr. profesor v pok., ali pa Upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Pred škofijo št. 9.)